
Muž proti muži

Clay Bell si dával načas. Stál tam, vysoký a klidný, neprojevil sebemenší náznak obav či nervozity, prostě muž obhlížející situaci a hledající cestu ven. Kolem postávalo nejméně dvacet dřevorubců. Některým sálala z očí nenávisť, jiným jen drsné pobavení, ale všichni čekali, co udělá.

Clay zabloudil pohledem na ulici a krátce se zadíval na otevřenou nájemní stáj, kde prve postřehl pohyb. Teď nic neviděl, nenechal se však zmást. Neznámý střelec zaujal postavení a byl připravený. Výstřel padne v pravý okamžik, kdy nebude jasné, odkud přišel.

Pro Claye to nebylo nic nového. Zahodil cigaretu do prachu a lehce změnil pozici tak, aby dostal několik dřevařů mezi sebe a vrata stáje.

Krátce pohlédl na svého siváka, který se ošíval pod neznámým jezdcem, a pak na muže kolem sebe.

„Hoši, vás musí být vždycky hromada, když se chystáte na jediného chlapa, co?“ Nenuceně protahoval slova s líným úsměvem na rtech. „Co je to s vámi? Jeden proti jednomu se bojíte?“

Obrovský dřevař si rameny proklestil cestu mezi svými druhy. „Klidně ti to nandám sám, teď nebo...“

Clay ho praštil pěstí do úst dřív, než stačil domluvit. Následoval pravý hák a dopad pěstí zaduněl, jako když tupý konec sekery udeří do klády. Dřevorubec padl obličejem do prachu a Bell zahvízdal.

Sivák vyskočil a vrhl se davem ke svému pánovi, kopyty odhazoval dřevaře z cesty. Jezdec se křečovitě držel hrušky sedla, ale kůň pohodil hlavou,

pak ji sklonil mezi přední nohy a divoce vyhodil zadníma. Prudce dopadl a znovu pohodil hlavou – a jezdec letěl střemhlav k zemi a zabořil se nosem do prachu.

Jak se sivák otočil, Bell se chytil hrušky a vyšvihl se do sedla. Nakopl boty do třmenů a současně tasil kolt. Naklonil se a vypálil ke dveřím stáje ve stejném okamžiku, kdy promluvila puška. Cítil, jak mu střela hvízdla kolem ucha, jeho vlastní kulka však našla cíl. Muž ve stáji upustil zbraň a vyskočil, držel si zraněnou paži. Bell znovu vypálil. Zákeřný střelec se vypotácel ze dveří a padl jako pytel krmiva do prachu.

Clay stočil koně do ulice a zasadil mu ostruhy. Dusot cválajících kopyt se odrážel od budov lemujících hlavní třídu městečka. Z Tinker House vyběhl jakýsi dřevorubec podívat se, co se děje. Bell poslal kulku do prken u jeho nohou. Muž se vrhl ke dveřím a zoufale šmátral po klíce.

A to už vyjel Clay z města a nechal siváka volně cválat. Poslední, co viděl, když za sebou nechával poslední domek městečka, byla Coleen Rileyová. Vyšla ze svého pokoje na balkon v patře hotelu a hleděla za ním.

Kilometr za městem Clay zpomalil do klusu a pak do kroku. Právě pocítil plnou sílu těch, kdo se proti němu postavili. Tím, kdo podporoval Devitta, byl bezpochyby Noble Wheeler, od něj měl Devitt všechny informace, a zřejmě jen díky němu se dozvěděl o lesích v Deep Creek Range a rozhodl se je pokácet.

Nedostane půjčku a železniční společnost mu nepřistaví vagony, na nichž by poslal dobytek na prodej. Je vyřízený, totálně vyřízený.

Drží sice jediné dvě známé přístupové trasy k Deep Creeku, ale nepřítel má těžkou převahu. Kesterson mu možná bude dál prodávat zásoby na dluh, ale aby se k nim dostal, bude si muset prostřílet cestu. Ocítl se v obklíčení a protivník může kdykoliv utáhnout smyčku. Jen malou útěchu mu přinášelo vědomí, že dokud má hovězí, nemůžou ho vyhladovět.

A už byl jeden člověk mrtvý. Bell dobře věděl, jak střílí, aby si mohl být jistý, že zákeřného střelce, který na něj vypálil ze dveří stáje, zabil.

Prvním výstřelem ho odzbrojil a druhým poslal na onen svět. Tohle je válka – válka na život a na smrt. Devitt to ostatně dal jasně najevo, když poslal své gorily, aby brutálně napadly Garryho a Jonese. A teď ten pokus zabít jeho samotného ze zálohy.

Byl by toho chlapa ve stáji ušetřil, ale tím by mu jenom poskytl druhou šanci. A v této válce nesmí nikdo ze soupeřů dostat druhou šanci.

Jud Devitt si připravil půdu opravdu dobře. Stejně tak bylo zřejmé, že hodlá využít síly zákona, kdekoliv se mu otevře příležitost. Stará přestřelka, do níž se připletl Montana Brown, byla dávno zapomenuta, protože soud stáhl obvinění. Ani teď by Montanu žádná porota neodsoudila, ale šerif ho může zatknout a až do procesu držet ve vazbě. Kdyby se Brown zadržení vzpíral, jenom by tím nahrál Devittovi do karet. Clay nepochyboval, že zatykač bude vydán a že stíhací skupinu sestaví Devitt z vlastních lidí.

Blížil se k vrcholu pahorku a ohlédl se po vlastních stopách. Stmívalo se, slunce již zmizelo za hřebenem hor. Na pouštní krajinu se snesl příjemný soumrak. Clay zastavil koně a pozorně se rozhlížel po okolí. Za chvíli bude v bezpečí, na stezce za ním se nezvedal prach, který by prozrazoval pronásledovatele.

Sivák se už nemohl dočkat domova a pohnul se o vlastní vůli. Clay ho nechal. Citelně se ochladilo, jak je pro soumrak na poušti typické. Stmívání změnilo pastelové barvy krajiny. Na nebi visela osamělá hvězda, kdesi na planině hlasitě štěkal kojot.

Před Clayem se tyčila temná masa hor, holé skály, jen kaňony a mělké rokle řídké porostlé vegetací a na výše položených svazích temnější plocha lesního porostu. Bell postřehl vzdálený zvuk, cizí, který nezapadal do večerního poklidu. Prudce uhnul k černému keři a zaposlouchal se do šera.

Noc klidně mlčela... Naprosté ticho... Jen studený vzduch, osvěžující jako čistá sladká voda. Clay ho nasál zhluboka do plic, spolu s lehkou vůní šalvěže. Sivák pomalu vykročil a Clay sundal ruku z pažby revolveru.

Každý trs meskita, každý jalovcový keř teď představoval černý stín na tmavém pozadí. Poušť se na noc odívá do šedi... Na temném nebi se rozzářily další hvězdy. Sivák klidně směřoval k domovu, když vtom se mezi keři náhle pohnul temný stín a ozvalo se kovové cvaknutí.

Clay bleskurychle klesl ze sedla, aby se natáhl podél koňského hřbetu, ale opozdil se o zlomek vteřiny – ucítil zlověstný úder, jak se mu do ramene zaryla kulka. Hrál rukou po hrušce sedla a držel se jí jako tonoucí stébla. Práskl další výstřel a znovu ho zasáhl. Zdálo se mu, že padá, nekonečně dlouho padá do sametově měkké temnoty, jeho dlaň však držela jedinou skutečnou věc v této noční můře – sedlovou hrušku. Jakoby nadány vlastní vůli se prsty kolem ní sevřely a nepovolovaly.

Vnímal, jak se říítí po hlavě vlnící se rozbouřenou temnotou. Před ním to ještě jednou ostře prásklo... Pak už ho pohltilo hrobové ticho.

Clay Bell si probíjával cestu k vědomí až do příštího dne. Ležel na zádech, částečně schovaný pod korunou stromu, nad níž probleskovala modrá obloha posetá bílými mráčky. Slyšel, jak jeho kůň nedaleko chroupá trávu. Zůstal ležet, protože se bál pohnout, a snažil se zjistit, kde se to ocitl a jak.

Navštívil Tinkersville, tolik věděl. Dostal se tam do těžkých problémů, ale podařilo se mu v bezpečí opustit město. Mračil se a lámal si hlavu, co se mu mohlo přihodit a kde teď asi je.

Večer... Byl chladný a příjemný... Jel na koni. Pak se mu najednou všechno vrátilo s podivuhodnou ostrostí. Někdo mu nastražil léčku a ze zálohy na něj vystřelil. Ale jak je to možné? Soumarskou stezku, ke které mířil, nikdo v údolí neznal a nebylo pravděpodobné, že by se na ní objevil někdo z Devittových lidí.

Teprve nyní si uvědomil bolest v pravém rameni. Opatrně se překulil a pomocí levé ruky se vzepřel do sedu. Pomalu otočil hlavu na ztuhlém krku a rozhlédl se.

Ležel mezi rozpadajícími se budovami opuštěné osady Cave Creek. Silou vůle se mu nějak podařilo udržet se hrušky sedla, než dojel až sem. Podvědomí ho donutilo dostat se do bezpečí a teprve zde povolil sevření a svezl se z koně.

Ústa a hrdlo měl vyprahlé a opustily ho všechny síly. Odstrkoval se levou rukou, aby překonal těch deset nebo dvanáct metrů k horské bystřině, a lačně se napil. Pak si levačkou roztrhl košili a obnažil zranění. Jedna kulka sklouzla po kosti a pronikla deltovým svalem, pouhé škrábnutí. Druhá prošla ramenem pod klíční kostí.

Opatrně, aby neobnovil krvácení, vymyl obě rány studenou vodou. Bolestný a namáhavý proces trval dlouho, a když byl konečně hotový, padl znaveně do trávy a ztěžka oddechoval. Myšlenky se mu zamlžily a nedokázal se soustředit. Bezpochyby ztratil hodně krve. Dlouho ležel na zádech a hleděl k obloze.

Ze zasnění ho probral vzdálený výstřel. Vyškral se na nohy a belhal se k sívákovi, ale oslabené tělo nevydrželo. Špičkou boty zachytil o popínavý šlahoun, zakopl a rozplácl se do trávy.

Když opět otevřel oči, již se stmívalo a citelně se ochladilo. Ležel v trávě, rameno v jednom ohni a v hlavě mu dunělo. Mnohem později, když se zaposlouchal do vody zurčící přes kameny, mu paměť vrátila zvuk výstřelu. Zvedl hlavu a zaposlouchal se do nočního ticha, nic však neslyšel. Vzpo-

mněl si, že se ten výstřel ozval ještě před polednem. Kolik hodin od té doby uběhlo?

Bezmocně ležel v trávě. Jeho lidé mají potíže a on s nimi není, aby jim pomohl. Překulil se na břicho a doplazil se k bystřině, kde dlouhými doušky pil studenou vodu. Žízeň jako by nebrala konce a Clay si vzpomněl, že právě žízeň je příznakem velké ztráty krve.

Vrátila se mu vzpomínka na výstřely burácející tmou. S největší pravděpodobností nemačkal spoušť Jud Devitt... Jak se mohl podnikatel dozvědět o té staré stezce? Ovšem žádný člověk neměl důvod zdržovat se v těch místech, pokud by nečekal právě na Bella. Kdo ve městě mohl vědět, že pojedou zrovna po soumarské stezce? Anebo vůbec o její existenci?

Hlava mu duněla jako kovadlina a rameno doslova hořelo, přesto se posadil a snažil se zorientovat. Na jeho situaci bylo přínosné snad jen to, že pořád žije. Neměl žádnou možnost zjistit, co se stalo v průsmyku nebo v soutěsce. Výstřel musel padnout u soutěsky, průsmyk byl příliš daleko, aby něco slyšel.

Ve svém současném zdravotním stavu nemohl nikomu prospět. A šance, že tudy někdo pojedou, byla jedna k milionu, pokud ho sem nepřijedou hledat jeho lidé. Ze všeho nejdřív musí zkontrolovat zbraně, aby se mohl bránit proti případnému útoku, pak odsedlat siváka a nějak si ošetřit rány.

Ležel na břehu bystřiny, nanejvýš dvacet kroků od nejbližší polozřícené budovy. Podle vybledlého vývěsního štítu kdysi sloužila jako místní výčep. Přes ulici se nacházel puncovní úřad a pak další budovy, všechny trámové nebo hrázděné konstrukce.

Hned za příkopem se táhlo kukuřičné pole, nyní už zarostlé divokým plevelem. Clayovi se na druhý pokus podařilo vstát a za pobořenou hospodou našel starou plechovou nádobu. Přinesl si v ní vodu, posbíral kolem ležící třísky i větší kusy dřeva, zapálil hraničku a za chvíli už voda vesele bublala varem. Pak překonal příkop a na opuštěném poli sebral několik kukuřičných klasů. Rozdrtil zrna mezi kameny a připravil si obklad na zraněné rameno, když předtím vymyl rány horkou vodou.

Jednou rukou mu šla práce jen velmi pomalu a musel často přestat, aby si odpočinul. Kulky našťestí prošly skrz a neuvízly v rameni. Když na vymyté rány přivázal obklad, zašel k sivákovi, sundal mu sedlo i uzdu s udidlem a odvedl ho na louku vedle bystřiny.

Pro sebe našel prohlubeň v ruinách základů vedlejší budovy. Ulehl do ní a nechal slunce, aby mu nahřálo prochladlé kosti. Se škubnutím se probudil a zahleděl se ke slunečnému kotouči. Spal nejméně dvě hodiny. Odbelhal se k potoku a dychtivě se napil.

Posadil se na břeh a hleděl do vody. Tváře měl horké, v ústech sucho. Znovu si vymyl rány a vyměnil obklad. Uvědomil si, jaký má hlad, a požvykal několik pruhů sušeného masa, které vytáhl ze sedlové brašny. Pak se zabalil do deky a ulehl na zem.

Hlava mu duněla pomalými tupými údery a ve zraněném rameni žhnul oheň. V obavě z ochrnutí napínal a krčil prsty, aby rozhýbal ztuhlé svaly. Byl si moc dobře vědom hrozícího nebezpečí, kdyby se ve chvíli nejtěžší zkoušky nemohl spolehnout na dovednost v zacházení se zbraní.

Několikrát ztratil vědomí. Nevěděl, zda slabostí, nebo jenom usnul. Ze tmy pod stromy jako by na něj vykukovaly stíny a Clay dlouhé minuty soustředěně zíral na širokou oblohu jako omámený pohybem mraků. Zacvrlikal cvrček... V horkém líném odpoledni zpívaly cikády. Chvilí tiše ležel a pak, ukolébán vedrem a cvrčky a zurčením bystřiny, znovu usnul.

Probudil se do naprosté tmy. Zatímco spal, snesla se noc a přinesla pronikavý chlad od vrcholků hor. Horečka pominula, teď se navzdory dece klepal zimou. Odplazil se k potoku a napil se. Voda byla ledová, ale stékala mu hrdlem jako křišťálově čistý elixír a dávala mu sílu a nový život. Vrátil se pod strom a zabalil se do deky. Dunění v hlavě zesláblo a i oheň v rameni skomíral.

Koruny borovic šuměly ve větru a v temnotě lesa zaskřípala větev. Z opuštěné budovy zaznělo slabé zapraskání. Uvolněná okenice se houpala na prorezivěném závěsu, po podlaze zacupitaly drobné nožičky, vysokou trávou se svižně prodíralo nějaké menší zvíře. Měsíc vystoupal nad horský hřeben, protáhl dlouhé stíny za budovy a změnil ulici zarostlou bujnou trávou v proudící stříbrný tok.

Clay věděl, že se musí pohnout... Nabádala ho k tomu mysl, svaly však nereagovaly. Zamotal se těsněji do deky a pozoroval stoupající měsíc, který se osvobodil z objetí rozeklaného černého hřebene. Na Bella shlížely velké hranaté oči oken zbavených skleněných tabulek. Musí se pohnout. Musí vstát. Musí osedlat koně. Musí se vrátit. Jeho honáci ho určitě pokládají za mrtvého. Budou se chtít pomstít a zemřou další lidé.

Překulil se a zvedl na kolena. Nedaleko se klidně popásal jeho kůň. Clay došel k němu a odvedl ho k místu, kde odložil sedlo. Na hřbet mu dal pokrývku, srovnal ji a sklonil se pro těžké sedlo. Chvilí sbíral síly a pak ho s námahou hodil na koně.

Vyčerpaný úsilím se opřel o sivákův bok a poslouchal bušení pulzující v hlavě. Pak nasadil zvířeti udidlo a zasunul pušku do pouzdra. Sevřel hrušku sedla a vytáhl se do něj, upravil si obklad na zraněném rameni.

Nejblíže to má k soutěsce, zamíří tedy tam. Neměl jak utišit palčivou bolest ze zranění, ale nebyl zvyklý sám sebe šetřit. Zranění pro něj nebylo nic nového a mockrát viděl léčit průstřely tak, že se jimi pomocí hůlky protáhl hedvábný kapesník nasáklý hojivou masťou, pokud byla právě k dispozici.

K jiným se choval laskavě, ale na sebe uměl být hodně tvrdý. Zraněný nebo ne, nemá právo sedět tady na zadku, zatímco jinde jeho lidé riskují život, aby bránili jeho majetek. Málem zapomněl na bolest, jak jím do morku kostí projel hluboce zakořeněný hněv.

Síla vlastní zloby ho vyděsila. Clay Bell se dobře znal a věděl, že jeho klid částečně zakrývá to, co bublá těsně pod povrchem. Ve skutečnosti měl výbušnou, násilnickou povahu, kterou však obvykle držel pevně pod kontrolou. Ovšem občas, v důsledku přílišného napětí, vybuchl šíleným vztekem. Vždycky mu šlo líp myslet na ostatní... Musí se vrátit, k nim a k jejich uklidňujícímu vlivu.

Dojel k Deep Creeku, pobídl koně do proudu, přebrodivl vodní tok a vyšplhal na protější břeh. Horečka se vrátila a námaha se zvedáním sedla rozjitřila bolest v rameni, které teď pulzovalo mučivou agónií. Přestal vnímat utišující noční chlad a chvíl se horečkou a vztekem.

O nic z toho si neříkal. Vedl tady tichý, klidný život, daleko od starých pistolnických stezek, daleko od zabijáků lačnicích po krvi, které kdysi znával. Postupně budoval ranč a pečlivě plánoval budoucnost. A teď mohla nenasytná chtivost jediného muže všechno zničit. Už si vyžádala jeden lidský život a zmrzčila mladého kovboje, který nikomu neubližoval.

Bert Garry přišel o oko a možná brzy ztratí i to nejcennější vinou bezohledné brutality toho chlapa.

A nějaký zákeřný ničema vystřelil z úkrytu na samotného Claye ve zcela zřejmém úmyslu zabít.

Větve ho šlehaly do ramene a hlava ztěžkla. Byl zraněný, lomcovala jím horečka, trpěl bolestmi a měsíc na širém nebi podivně zbledl. Ze všech stran

ho obklopovaly vysoké stromy. Kýval se v sedle jako opilý a jako opilci se mu v hlavě honila jediná myšlenka na utrpené příkoří. Ach, jak by teď s chutí někoho praštil, zmlátil, zabil...

Náhle pocítil, jak mustang ztuhl, a všiml si, že nastražil uši. Instinkt vy-laděný dlouhými roky ve společnosti nebezpečí ho přivedl do stavu bojové pohotovosti. Vytasil revolver a zaposlouchal se do tmy.

Uplynula minuta vyplněná jen šuměním potoka za jeho zády... Pak ucítil kouř hořícího dřeva a zaslechl hlasy.

Ty hlasy neznal a nikdo z jeho lidí by se neutábořil právě tady, sice v blízkosti soutěsky Notch, ale příliš daleko, aby mohli účinně střežit průchod.

Clayovi vyschlo v ústech a cítil, jak v něm opět klíčí zloba. Takže se jim přeče jenom podařilo projet. Brown a Jackson jsou možná mrtví... Vztek propukl plnou silou a Bell se až rozklepal doběla rozžhavenou pomstycti-vostí.

Zapraskala větvička a kdosi řekl: „Pete Simmons jim vzal všecku kuráž, když skočil mladému Garrymu do ksichtu. Válka skončila.“

Hráz, která dosud zadržovala výbuch, se prolomila. Clay sjel levačkou ke zbrani a vydal děsivý řev bolesti a vzteku. V příštím okamžiku bodl siváka do slabín a přiměl ho přeskočit keř na okraji mýtiny osvětlené táborovým ohněm.

Dřevorubci s vytřeštěnými očima zděšeně vyskakovali. Jeden z nich po-padl pušku, ale to už Bellův revolver promluvil a muž zařval bolestí, pustil zbraň a chytil se za prostřelenou paži. Další kulka proděravěla konvici s ká-vou, jiná prohrábla ohniště, z něhož vyletěl roj jisker a žhavých uhlíků. Clay projel tábořištěm a zmizel ve tmě, jeho kolt plival oheň.

Prudce přitáhl sivákovi uzdu, zvedl ho na zadní a otočil ho zpátky. Zakýval se v sedle, v obličejí sveřepý, divoký výraz. Vytáhl z pouzdra opakovačku a rozjel se zpět k tábořišti, pevně rozhodnutý provrtat kulkou všechno, co uvidí.

Vyprázdnil zásobník a znovu nabíl. Prostřelil pánev, proděravěl kbelík na vodu, roztránil pažbu pušky, spálil žebra muži, který se sápal po revolveru.

Zastavil koně a znovu nabíl, pak se pomalu vrátil k okraji dřevorubeckého ležení.